

ЭЛ НЕТИБ ТОПГАЙ МЕНИКИМ...

Алишер Навоийни англаш, ҳис қилиши ўзбек халқининг тарихини, маданиятини, қалб эҳтиросларини англаш ва ҳис қилишидир.

Жунун водийсига мойил кўрармен жони зоримни, Тилармен бир йўли бузмоқ бузилғон рўзгорими.

Фалак бедодидин гарчи мен хокий губор ўлдум, Тилармен, топмагайлар тўтилиғика губорими.

Шак эрмас партави тушгач уйи ҳам, раҳти ҳам кўймак, Чу гўристон гадойи сезмагай шамъи мазорими.

Деманг, қай сори азм эттунг, манга йўк ихтиёри, Қазо илкига бермишмэн инони ихтиёримини.

Туганди ашкি гулгун, эмди колмиш заъфарони юз, Фалак зулми бадал қилди ҳазон бирла баҳорими.

Диёрим ахли бирла ёрдин бошимга юз меҳнат, Не тонг, бошим олиб кетсан, кўюб ёру диёримини.

Ёмон ҳолимга бағри оғриғай ҳар кимсаким кўргай, Багир парголосидин қонға булғонгон узорими.

Ҳаётим бодасидин саргаронмен, эй соқий, Қадаҳча заҳри қотил қўй, даги дафъ эт хуморими.

Жаҳон таркин қилмай чунки тинмок мумкин эрмастур, Навоий, қил мени озод ўтраб ўйку борими.

Бу газалда шоир ўзининг севимили қаҳрамони Мажнунга издош, Чунки «ғавғойи жунунга мубтало» Мажнун «Хушумни жунун ели совуди», деб эътироф қилган. Гап шун-

даки, ғазалдаги лирик «мен»нинг шикоят, албатта, шундай мулоҳазалари илгари суришга имкон беради. Бу фикрлар байтнинг зоҳирӣ мазмунига тегиши.

Фалакнинг зулму адодатизлигидан жисми хоки губорга айланган шоир, «Тилармен, топмагайлар тўтилиғика губоримни», дейди. Бу гаплар кимга қаратилган? Энг аввало, ишқ ахлига.

«Жунун водийсига мойил...»

Бузилганин яна бузмоқдан не самара? «Бузилғон рўзгор»ни бир йўли тузмоқ мумкин эмасми? Йўк, жунун маърифати бунга ўргатмайди.

«Жунун — мастиклида ниҳоят, дарвишиклида бидор эрур. Жунун шундай огоҳликдурки, унда киши ўзлигидан бехабар бўлмоги кеврақ, дейди Саййид Жаъфар Сажжодий. Жунун — тасаввufда вахдат майданда мастиклиниг ниҳояти. Навоий назардада тутган «жунун водийси», бизнингча, дарвешликка даҳлордир. Чунки фазаллининг биринчи байтида ўзлигидан кечмоқ нияти таъкидланган, холос.

Фалак бедодидин гарчи мен хокий губор ўлдум, Тилармен, топмагайлар тўтилиғика губорими.

Бу мисраларни шоир Эркін Водиков бундай шарҳлайди: «Яни, золим одамлар менини тириклигимда ўрладилар, қадримга етмадилар. Вақт келарки, менинг одамларга кўргазган меҳру садоқатим, фидоилигим аён бўлар. Кишилар менинг қадримга етарлар, мозорим хокини кўзларига тўтиб қиласлар. Лекин тириклигимда бедодил килганлар мен дунёдан ўтгач ўқинмоқлари бенаф, кўзларига тўтиб қиммоқ учун губорими топмагайлар». «Фалак бедодидин»

560

ҳамма бўлса-ю, сен бўлмасан.

Навоийнинг навбатдаги тилаги шу сўнгги гойиблик, яни ваҳдати вужуд билан тамоман бирлашмоқдир. Турк олими Иброҳим Чубукчи ёзди: «Ваҳдати вужуд назариясининг асосчиси Ибр Абдийдур. Унга кўра борлиқда Оллоҳдан ўзга хеч нарса йўқдир... сўнгиз шаклларда таҳалли этидиган ёки кўринадиган ягона хакиқат — Оллоҳ бор. Бу Ҳақиқатни майдонга келтирган ёхуд юратган бирор сабаб бўлмаганидек, унинг акисдан бошқа зухурланмиш нарса ҳам йўқ». Тасаввufда илоҳий жамол тимсоли — Нур. Агар Худо ўз аксини кўрсатса — олам нур ва ёруғликка чулғанади. Навоий бу Нурнинг оламшумул курдатини улуғлаб дейди:

Шак эрмас партави тушгач уйи ҳам, раҳти ҳам кўймак, Чу гўристон гадойи сезмагай

шамъи мазорими.

«Шамъи мазор» — жаҳондаги барча нарсларни ўтга фарқ этивчи самовий поролоқликка нисбатан кичик бир ёргулғи рамзи. Бироқ, инсон руҳи «шамъга қиёсланадиган» бўлса, унинг шульгаси Ҳак нурига сингиб кетишига қодир. «Гўристон гадойи» — умумлашма образ. Шоир унда инони ихтиёрини «қазо илкига» топшириш сирларидан бехабар ғоғилларга муносабатини изҳор қилган. У дашт фанога равона бўйлиши қўзлагани учун ҳам ихтиёрисиз. Кейинги уч байтда «ўлим»га ризолига сабаблари шарҳланади. «Ашқи гулгун»нинг тугаси, «зъафарони юз» билан гина колиниши — булар ҳакиқи ошиқка хос камолот бўлгилари. Бу холатга эришган кишига Фалак зулм ўтказиши, ахли диёрганимлик назари билан қараши табийи. Мажнун қисматини хо-

тиларнг. Уни ким тушунди? Дебярли хеч ким. Фалак одамлардаги гумроҳликни авж олдирмаганида Мажнун дашту саҳроларга бош олиб чиқиб кетармиди? Каттол фалак ҳамиша кўнглида «руҳий қудси» назул қилган ошиқларнинг «хазон бирла баҳорини» бехати ажратиб берган. Улар гўёки хазон фарзандлари. Хазон япроғи янглиг сарсон-сағардонлик учун дунёга келгандай. Шоир ёмон холи, тилинган бағир қонига беъланган ўзини кўрган кишининг кўнгли оғришини эътироф этади, баъриб ёру диёридан қочиши:

Диёрим ахли бирла ёрдин бошимга

юз меҳнат,

Не тонг, бошим олиб кетсан, кўюб ёру диёримини.

Қисмат майи аччик ва тахир, дебган гол бор. Бу бода соқикиназал — Худо томонидан ато этилади.

Шунинг учун Навоий ўша соқига мурожаат қилиб, тақдир қадаҳига «захри қотил қўй», яна хуморимни тарқат дейди:

Ҳаётим бодасидин саргаронмен,

эй соқий,

Қадаҳча заҳри қотил қўй, даги дафъ эт хуморими.

Навоийнинг нуқтада назаридан дунёдан кечиши — «захри қотил» ичиб кечиришдай гап. Бу аччик заҳарни сипқормагунча, жаҳонни тарк этиб бўлмайди. Тарки жаҳон килмагунча, тиним ва хотиржамлик, каноат ва дарвешликка эришиш мумкин эмас.

Жаҳон таркин қилмай чунки тинмок мумкин эрмастур,

Навоий, қил мени озод ўтраб ўйку борими.

Хаётим бодасидин саргаронмен,

эй соқий,

Қадаҳча заҳри қотил қўй, даги дафъ эт хуморими.

Навоийнинг нуқтада назаридан дунёдан кечиши — «захри қотил» ичиб кечиришдай гап. Бу аччик заҳарни сипқормагунча, жаҳонни тарк этиб бўлмайди. Тарки жаҳон килмагунча, тиним ва хотиржамлик, каноат ва дарвешликка эришиш мумкин эмас.

Жаҳон таркин қилмай чунки тинмок мумкин эрмастур,

Навоий, қил мени озод ўтраб ўйку борими.

Хаётим бодасидин саргаронмен,

эй соқий,

Қадаҳча заҳри қотил қўй, даги дафъ эт хуморими.

Навоийнинг нуқтада назаридан дунёдан кечиши — «захри қотил» ичиб кечиришдай гап. Бу аччик заҳарни сипқормагунча, жаҳонни тарк этиб бўлмайди. Тарки жаҳон килмагунча, тиним ва хотиржамлик, каноат ва дарвешликка эришиш мумкин эмас.

Жаҳон таркин қилмай чунки тинмок мумкин эрмастур,

Навоий, қил мени озод ўтраб ўйку борими.

Хаётим бодасидин саргаронмен,

эй соқий,

Қадаҳча заҳри қотил қўй, даги дафъ эт хуморими.

Навоийнинг нуқтада назаридан дунёдан кечиши — «захри қотил» ичиб кечиришдай гап. Бу аччик заҳарни сипқормагунча, жаҳонни тарк этиб бўлмайди. Тарки жаҳон килмагунча, тиним ва хотиржамлик, каноат ва дарвешликка эришиш мумкин эмас.

Жаҳон таркин қилмай чунки тинмок мумкин эрмастур,

Навоий, қил мени озод ўтраб ўйку борими.

Хаётим бодасидин саргаронмен,

эй соқий,

Қадаҳча заҳри қотил қўй, даги дафъ эт хуморими.

Навоийнинг нуқтада назаридан дунёдан кечиши — «захри қотил» ичиб кечиришдай гап. Бу аччик заҳарни сипқормагунча, жаҳонни тарк этиб бўлмайди. Тарки жаҳон килмагунча, тиним ва хотиржамлик, каноат ва дарвешликка эришиш мумкин эмас.

Жаҳон таркин қилмай чунки тинмок мумкин эрмастур,

Навоий, қил мени озод ўтраб ўйку борими.

Хаётим бодасидин саргаронмен,

эй соқий,

Қадаҳча заҳри қотил қўй, даги дафъ эт хуморими.

Навоийнинг нуқтада назаридан дунёдан кечиши — «захри қотил» ичиб кечиришдай гап. Бу аччик заҳарни сипқормагунча, жаҳонни тарк этиб бўлмайди. Тарки жаҳон килмагунча, тиним ва хотиржамлик, каноат ва дарвешликка эришиш мумкин эмас.

Жаҳон таркин қилмай чунки тинмок мумкин эрмастур,

Навоий, қил мени озод ўтраб ўйку борими.

Хаётим бодасидин саргаронмен,

эй соқий,

Қадаҳча заҳри қотил қўй, даги дафъ эт хуморими.

Навоийнинг нуқтада назаридан дунёдан кечиши — «захри қотил» ичиб кечиришдай гап. Бу аччик заҳарни сипқормагунча, жаҳонни тарк этиб бўлмайди. Тарки жаҳон килмагунча, тиним ва хотиржамлик, каноат ва дарвешликка эришиш мумкин эмас.

Жаҳон таркин қилмай чунки тинмок мумкин эрмастур,

Навоий, қил мени озод ўтраб ўйку борими.

Хаётим бодасидин саргаронмен,

эй соқий,

Қадаҳча заҳри қотил қўй, даги дафъ эт хуморими.

Навоийнинг нуқтада назаридан дунёдан кечиши — «захри қотил» ичиб кечиришдай гап. Бу аччик заҳарни сипқормагунча, жаҳонни тарк этиб бўлмайди. Тарки жаҳон килмагунча, тиним ва хотиржамлик, каноат ва дарвешликка эришиш мумкин эмас.

Жаҳон таркин қилмай чунки тинмок мумкин эрмастур,

Навоий, қил мени озод ўтраб ўйку борими.

Хаётим бодасидин саргаронмен,

эй соқий,

Қадаҳча заҳри қотил қўй, даги дафъ эт хуморими.

Навоийнинг нуқтада назаридан дунёдан кечиши — «захри қотил» ичиб кечиришдай гап. Бу аччик заҳарни сипқормагунча, жаҳонни тарк этиб бўлмайди. Тарки жаҳон килмагунча, тиним ва хотиржамлик, каноат ва дарвешликка эришиш мумкин эмас.

Жаҳон таркин қилмай чунки тинмок мумкин эрмастур,

Навоий, қил мени озод ўтраб ўйку борими.

Хаётим бодасидин саргаронмен,

эй соқий,

Қадаҳча заҳри қот